

Brane Senegačnik

Floralij nevidnega

Pogled

Dve srni pijeta noč.
Nad njima se razcvetajo zvezde.

Dve ptici letita v neznano.
Pred njima se razpira življenje.

Dve jezери, iz katerih se smeji brezdno.
Vse je tu. V tem trenutku.

Dve očesi.
Kako potihno plameni nedolžnost sveta!

Češnje v aprilu

Sled vetra, ki se smeje.

Bele ure,
ki rastejo navznoter.

Bel molk,
kjer se te je dotaknilo nebo.

Bele rane,
s katerimi dihaš.

Borovnica

Temen klic
iz blagega zelenja –

kristal višave.

V njem plavajo zvezde
in leta
in brezdomne sanje.

Plavajo.
Plavajo.

In moje oči kot некоč
se široko odprejo
v kraljevsko modro noč.

Zadnji jasminov cvet

Jate belih življenj
letijo skozi tvojo samoto.

Daljave teh, ki jih ni več,
se smehljajo iz tebe,
pozabljena luč.

Dar žalosti in svetlobe:
tvoje metuljasto telo
na robu poletja –

kako dolgo še?

Japonska česnja

Drevo, oblečeno v svetlobo.
Gnezda tišine,
ki je ne razjejo nobene besede.

Izvir pozabljene resničnosti,
ki se razliva v moje življenje.

Neskončnost diha v vseh stvareh.

Španski bezeg

Toliko podob se vrača v tej uri,
toliko prostora se rojeva okrog tebe,
ko te počasi obkroža noč,
toliko misli se vzpenja v barke besed,
da moraš govoriti.
Četudi veš,
da nikoli ne prejadramo prostranstev notranje samote.
Niti toliko ne, da bi se od daleč slišali.
Da bi si dali znamenje,
da nismo zaman.

Toda globoko iz tvoje zelene samote
sijejo razbitine bark.
Skozi to uro.
Skozi življenje.

Magnolije

Ob nedeljsko opusteli Jamovi cesti
so vzplapolali vijoličasto-beli jeziki.
Čisto nenadoma. Od zmeraj pričakovano.
Če spregovoriš v tistem,
ki je obvisel nad tabo,
se v tvojo besedo zavozla tisoč zubljev.
Jezik žalosti, jezik sreče, jezik igre –
kdo jih razplete?
Kdo še razpara tkanino življenja?

V mladem zraku krožijo ptiči,
vidni in nevidni,
pijani ognja,
pijani besede,
iz katere je svet.

Pomladni večer

Uganka si. Smrtno nežna.
Hrbtna stran ogledala.

Tvoji angeli v zelenem mraku
z nas izmijejo imena.
Naše roke tipljejo po stenah
v svetlo-temni katedrali
tvoje ure.
Slepe roke.
Slepa okna prihodnosti.

In potem se v milem petju driad,
počasi vračajo
zvezde,
drevesa,
mesto
in življenje v naše dlani.

Uganka si.

Lovorova veja

Nikoli nobene besede.
Samo z očmi
božaš stvari,
ki jih požira čas.
In mi daruješ pogled,
poln njihovega ihtenja
in svetel
od usmiljenja.

Kam gledam, ko se zgubljam v njem?
Kam tonem,
pijan tvoje sramežljive zarje?

Nikoli nobene besede.
Samo gledaš.
In drhtiš od ljubezni,
presilne za tvoje drobno telo.

Ciprese

Ves čas letijo drugam:
skozi oblake ali sonce ali zvezde.
In vendar nebo počiva
samo na teh živih stebrih svete žalosti.
Zmerom so same:
vsaka zase
iz nemira in lepote dni
tke svoj temni mir.
Ko gledam
zamolklo zlato
njihovih drobnih storžev,
pijem noč
in jem tišino
in slišim
cvetoče glasove umrlih.

V tisti uri

Stena praznine smo,
ob katero se naslanjajo stvari.

V naših kosteh
je rob sveta.

Naš molk v tisti uri
je njegova zadnja beseda.